

noget kompromis, og under disse omstændigheder var der ingen afgørende modstand imod de ønsker, der fremsattes om en udsættelse af generalforsamlingen.

Samlingen blev herefter først udsat til 10. november 1964 til efter den 2. konference af ikke-forpligtede stater, som skulle finde sted i Cairo i begyndelsen af oktober. Herved opnåedes endvidere, at det amerikanske præsidentvalg og valget i Storbritannien var afgjort inden samlingens åbning. Senere gjorde regeringsændringerne i oktober i Sovjetunionen det naturligt at udsætte generalforsamlingens åbning yderligere til den 1. december 1964.

4. På samme måde som krisen vedrørende FN's fredsbevarende foranstaltninger medvirkede til en udskydelse af generalforsamlingens åbning, kom den til at præge hele generalforsamlingens virksomhed. Situationen kompliceredes yderligere ved, at endnu en stormagt, Frankrig, der ikke har ønsket at bidrage til Congo-operationerne, pr. 1. januar 1965 kom i den i art. 19 beskrevne situation. Ud fra ønsket om at undgå en konfrontation om spørgsmålet afstod forsamlingen efter rådslagning mellem de interesserede parter og på forslag fra generalsekretæren fra at afholde afstemninger og indskrænkede sig til at gennemføre den traditionelle generaldebat. Visse spørgsmål, f.eks. FN's budget, skulle dog afgøres, og i sådanne tilfælde anvendtes en procedure, hvorunder der konstateredes enighed om et forslag, såfremt intet medlemsland rejste indvending herimod („no objection“-proceduren). Disse ikke-kontroversielle spørgsmål blev behandlet direkte i plenarmøder, da det end ikke viste sig muligt at nå til enighed om nedsættelse af de 7 faste udvalg.

Herefter var det kun de færreste af den foreløbige dagsordens 91 punkter, hvorom der kunne træffes beslutning. Under den langtrukne generaldebat blev der ført underhåndsforhandlinger og fremsat flere forslag til løsningen af FN's krise, men efterhånden som det blev klart, at der stadig ikke var noget kompromis i sigte, blev stemningen blandt delegationerne mere og

mere kendetegnet af skuffelse, utålmodighed og utilfredshed med forsamlingens forløb. Der faldt således bemærkninger fra de nye landes repræsentanter om, at stormagterne brugte den øjeblikkelige politiske situation i generalforsamlingen til at udelukke eller mindske de mindre staters indflydelse i FN. På trods af mange medlemsstaters misnøje med situationen udviste alle i FN's interesse den ansvarsfølelse og disciplin ikke at fremtvinge et opgør mellem stormagterne i art. 19-spørgsmålet, indtil Albanien på generalforsamlingens sidste mødedag demonstrativt krævede en afstemning om, hvorvidt samlingen skulle suspenderes eller påbegynde sit normale arbejde. Den albanske udfordring blev imidlertid imødegået under en procedureafstemning, der blev tilladt fra amerikansk side, fordi den angiveligt ikke præjudicerede medlemslandenes stilling til art. 19-spørgsmålets realitet, jvf. nedenfor i kapitel III.

5. Sammenfattende må det siges, at FN har lidt et prestigetab, fordi den internationale samarbejdsvilje, som verdensorganisationen repræsenterer, ikke viste sig tilstrækkelig stærk til at overvinde en krise, domineret af stormagternes interesser. Det måtte føles som særlig bitter ironi, at generalforsamlingen praktisk talt var reduceret til uvirksomhed ved indgangen til 1965, 20-året for FN's oprettelse, der var proklameret som Internationalt Samarbejdsår.

Medens generalforsamlingen således ikke nåede til enighed om skridt til sikring af den ene af FN's hovedopgaver, den fredsbevarende aktivitet, kunne man enes om, uden afstemning, at vedtage en resolution til fremme af FN's anden hovedopgave, forbedringen af de økonomiske og sociale forhold i verden. Beslutningen om at oprette FN-konferencen for Handel og Udvikling som et permanent organ under generalforsamlingen med eget råd og sekretariat må anses som det eneste vigtige og tilfredsstillende resultat af den 19. generalforsamlings hidtidige virke.